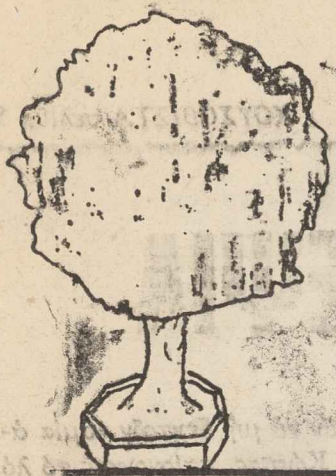
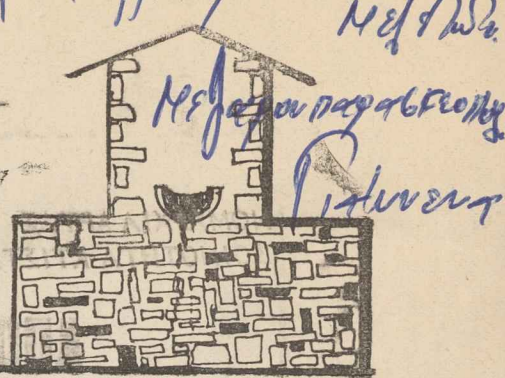

ΚΟΥΣΟΒΙΣΤΑ

Τά ώραία σου πλατάνια καὶ τὸ κρὺο σου νερὸ
εἶναι ἀκόμα πιὸ ώραία κι' ἀπὸ τὸν παλιὸ καιρὸ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΚΤΙΣΤΑΔΙΩΤΩΝ ΑΡΤΗΣ

Συντάσσεται ἀπὸ ἐπιτροπὴν

ΕΤΟΣ 2ον

Ἀριθμὸς φύλου 15 Μάιος 1983

ΣΚΟΥΦΑ 20 ΑΡΤΑ

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μεγάλη προσέλευση τῶν συγχωριανῶν μας παρατηρήθηκε φέτος γιὰ τὸν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, πού εἶναι ἡ ἀρχαιότερη καὶ πιὸ μεγάλη ἀπ' τὴς Χριστιανικῆς γιορτῆς, ἔχει τὴς ρίζες της στὸν Ἰουδαϊσμό καὶ τὸ ὄνομά της προέρχεται ἀπ' τὸ ἑβραϊκὸ «Πασσάχ» πού σημαίνει «διάβαση». Ἡ μεγάλη ἀγάπη καὶ ἡ νοσταλγία τῶν ἀπαύταχου χωριανῶν ἀπ' τὴν μία καὶ τὸ ὄψιμο Πάσχα καὶ ἡ καλοκαιρία ἀπ' τὴν ἄλλη, καθῶς καὶ ἡ καλὴ δουλειά πού γίνεται ἐκ μέρους τῶν Ἀδελφοτήτων Ἀρτῆς-Ἀθῶν καὶ Ἐκπολιτιστικοῦ Συλλόγου Ἀθῶν εἶναι κατὰ τὴ γνώμη μας οἱ κυριώτεροι λόγοι πού συνέβαλαν στὴν τόσο μεγάλη προσέλευση. Ἔτσι μὲ μεγάλη μας χαρὰ εἶδαμε νὰ ἀνοίγουν τὰ περισσότερα σπιτικά, νὰ γεμίζουν τὰ καφενεῖα καὶ οἱ χαιρετισμοὶ νὰ δίνουν καὶ νὰ παίρνουν σὲ κάθε σημεῖο τοῦ χωριοῦ μας, ἰδιαίτερα δὲ στὴν πλατεία πού ἐμοιαζε σάν ἓνα μελίσσι.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χωριανούς μας, καθὼς εἴμαστε διανοημένοι σὲ ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς πατρίδας μας, εἶχαν χρόνι νὰ ἀνταμωθοῦν καὶ ἔτσι τώρα κάνουντας πηγαδάκια στὴν πλατεία, ἀνοίγουν παλιές σελίδες, θυμούνται καὶ διηγούνται περασμένες ἱστορίες. Ἔτσι ἀκούστηκαν πολλὰ, ὅπως: πῶς πηγαινὶν καὶ γυρίζιν μὲ κακοκαιρίες (βροχές-κρύα-χιόνια) ποδαράτα στὴν Ἀγναντα γιὰ νὰ μορφωθοῦν σὸ ἐκεῖ Γυμνάσιο, γιὰ κλέψιμο φρούτων, γιὰ παιδικές ἀτασθαλίες κλπ. Κάποιος ἐδειχνε ἓνα σημάδι πού εἶχε σὸ κεφάλι καὶ ἐξηγοῦσε πῶς τὸν χτύπησε μὲ πέτρα ὅταν ἦταν σὸ Δημοτικὸ ἓνας φίλος του.

Ἔτσι φτάσαμε στὴ Μεγάλὴ Πέμπτη πού γέμισε ἡ Ἐκκλησία καὶ μετὰ τὸ 5ο Εὐαγγέλιο ἀκούστηκε ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ Παπα-νίκου μὲ τὸ «σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου...», πού τὸ ἐπανελάβε καὶ φέτος τόσο λυπητερά ὁ Μπαρμπά Χρηστο-Γιάννης. Ἀκολούθησαν τὰ ὑπὸ λοιπὰ 7 Εὐαγγέλια καὶ ἔλκεισε ἡ βραδυά.

Τὴν Μεγάλὴ Παρασκευὴ τὸ πρωὶ παιδιὰ καὶ κορι-

τσιὰ ἔτρεξαν στὴν Ἐκκλησίαν μὲ λουλούδια στὰ χέρια καὶ δοθήσαν σὸ στόλισμα τοῦ Ἐπιταφίου. Ἀργότερα ἔγινε ἡ τελετὴ τῆς Ἀποκαθήλωσης. Τὸ βραδάκι ξαναχτύπησε ἡ καμπάνα καὶ κάλεσε τοὺς χωριανούς νὰ ἀκούσουν καὶ φέτος τὰ ἐγκώμια. Ὡς τὴν ὥρα αὐτὴ ἔχουν φτάσει σὸ χωριὸ καὶ ἐκείνοι πού ἐρχοῦνται ἀπὸ πολὺ μακριά. Ἔτσι παρατηρεῖται μεγαλύτερος συνωστισμὸς στὴν ἐκκλησίαν πού ὅλοι θέλουν νὰ ἀνάψουν τὸ κεράκι τους, νὰ ἀκούσουν τὰ ἐγκώμια καὶ νὰ ἀσπαστοῦν τὸν Ἐπιτάφιο. Ὁλόκληρὴ ἡ Μεγάλὴ Ἑβδομάδα ὑπῆρξε ἀρκετὰ κατασκευητικὴ, ἡ δὲ Μεγάλὴ Παρασκευὴ γεμάτη ἀπὸ θρησκευτικὸ δέος καὶ ἱερὴ συγκίνηση. Ὁ Ἐπιτάφιος ἐστάλει μὲ θρησκευτικὴ κατάνυξη καὶ εὐλάβεια. Δεξιὰ ψέλνουν ὁ Χρήστο-Γιάννης μὲ τὸν Γιάννη-Γάκη πού τοὺς συνοδεύει μὲ τὴν μελωδική φωνή του ὁ Γιάννης Μπριασοῦλης. Ἀριστερὰ ψέλνει ὁ Σωτήρης Τζουμάκης πού μὲ τὴν γλυκιὰ φωνή του συγκλίνει τὸ ἐκκλησιασμά. Συγκινητικὴ ἦταν καὶ ἡ παρουσία τῶν παιδικῶν χορωδιῶν μὲ τὴν πεντακάθαρη φωνή τους. Ἀντήχησαν καὶ φέτος οἱ μελωδίες: «Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ...», «Ἀξίον ἐστί», «Ὁ γλυκύ μου ἔαρ», «Αἱ γενεαὶ αἱ πάσαι...».

Τὸ Μεγάλον Σάββατο ἡ κίνησις ἀρχίζει ἀπὸ πολὺ ἠώρις. Ὅλοι τρέχουν νὰ προμηθευτοῦν τὸ ἀρνί ἢ τὸ κατσίκι γιὰ τὴν πατροπαράδοτη σούβλα. Στὶς αὐλὲς ἀκούγονται δυνατὰ τὰ κάθε λογῆς σχεδία γιὰ τὸ πού θὰ στηθεῖ αὐριοῦ σούβλα. Ἀποῦ τελειώνουν τὶς δουλειές τους οἱ ἄνδρες ἓνας ἓνας προσέρχονται στὰ καφενεῖα γιὰ νὰ πιοῦν κανένα τσίπουρο καὶ νὰ ἀλλάξουν καμιά κουβέντα μέχρι νὰ ἔρθει ἡ ὥρα γιὰ τὴν Ἀνάσταση.

Τὸ Μεγάλον Σάββατο τὸ βράδυ ὑπῆρξε πιὸ κατασκευητικὸ καὶ ὅλοι ἐψάλλαν μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ τὸ «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ».

Ἡ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, ἡ «ἐρτὴ ἑορτῶν καὶ πανηγυρὶς πανηγύρεων» ἀπὸ πάντα, γιορτάζεται μὲ μεγάλη λα

συνέχεια στὴ 2η σελίδα

Ο ΠΙΛΑΤΟΣ

τοῦ Γιώργου Χτισταδιώτη

«Καὶ λαθὼν ὕδωρ ἐνέψε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐμπροσθεν τοῦ ὄχλου, λέγων, Ἀδῶς εἶμαι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τοῦτου ὑμεῖς ὤψεσθε».

Κατὰ πόσο ἡ ὄχι ἀπαλλάχτηκε ἀπ' τὴν εὐθύνη, μὲ πὺ ἐνέψε τὰ χέρια του ὁ πιλᾶτος, γιὰ τὴ Σταύρωση τοῦ Θεανθρώπου πολλὰ γράφτηκαν. Ὁμως κακὰ τὰ ψέματα. Ποτὲ μὰ ποτὲ δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ νοιώσει κανεῖς πραγματικὰ πόσο θάρρος ἡ γνώμη τοῦ Πιλᾶτου στὴ Θεία Δίκη, ὅσο καὶ ἂν τὸ τοιμήσει μὲ τὴ φαντασία του, ἂν δὲν ἀνεβεῖ τὸ Γολγοθᾶ, ὁ ἴδιος, καὶ δὲ γευτεῖ τὸ διασυρμό, τὸ γλύσασμα καὶ τὰ ραπίσματα τοῦ ὄχλου, τὸ ἀκάνθινο στεφάνι τὰ καρφιά, τὴ χολή, τὸ ὄξος καὶ αὐτοῦ τὸ Σταυρικὸ θάνατο ἀκόμη.

Ὁ Πιλᾶτος, ὁ «Ἡγεμὼν» «ὁ ἔχων ἐξουσίαν τοῦ ἀπολύειν καὶ τοῦ θανατώνειν» ἦταν ὁ μόνος πού βροντοφώναζε μπροστὰ στὰ πλήθη, πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ἀθῶος. Καὶ ὅμως φέμωσε τὴ συνειδησὴ του καὶ τὸ παρέδωσε «σὸτὸ Σταυρῶσι αὐτόν». Καμφθὴν ἀπὸ τὸν ὄχλο πού ἀλλάλαζε «οὐκ εἶσαι φίλος τοῦ Κίσαρος». Φοβήθηκε μὴ χάσει τὴ «θεσοῦλα του». Ὑποτάχτηκε τὸ πνεῦμα του σὸ σαρκίῳ. Συμβιβάστηκε.

Εἶχε ὅμως καὶ τὴ ἀφέλεια τῆς στιγμῆς νὰ πιστέψει πῶς μὲ τὸ νύψιμο θὰ ξεπλένονταν τὰ ματωμένα χέρια του, ἀπ' τὸ αἷμα ἐκεῖνου τοῦ ἀθῶου. Πόσο γελάστηκε. Κατὰπτυστος θὰ μὲνι στὰ μάτια τῶν γενεῶν γιὰτὶ δὲν εἶχε ἀκόμη καὶ τὴ δύναμη τοῦ Ἰούδα πού ὑποτάχτηκε τελικὰ στὴν κρίσι τῆς συνειδησῆς του.

Ἀλλὰ μήπως στάθηκε ἐκεῖ τὸ κακὸ. Πιλᾶτοι καὶ Ἐσταυρωμένοι διάδθηκαν πολλοὶ ἀπ' τὸν κόσμον τοῦτο. Καὶ ὅσο ἡ κοινωνία μας ξεφτίζει θὰ ξεφουτρώνουν διπλά μας ὅλο καὶ περισσότεροι Πιλᾶτοι. Πιλᾶτοι πού γιὰ νὰ εἶναι ἀρεστοὶ στὸν «Κίσαρ» γιὰ νὰ κρατάνε τὴ «θεσοῦλα τους», ἀπ' τὴν μιά μεριά θὰ νίπτουν τὰ χέρια τους καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη θὰ στήνουν ὀταυρούς γιὰ ἀθῶους.

Ὡς πότε ὅμως θὰ ἀναπαύονται μακάρια στὶς δάφνες τοῦ «βελήματός τους» πλανώμενοι πῶς τὰ ἐγκλήματά τους θὰ παραμένουν ἀτιμώρητα;

Ἄς μάθουν αὐτοὶ οἱ πιλᾶτοι πῶς τὰ ματωμένα χέρια τους ὅσο καὶ ἂν προσπαθήσουν, δὲν ξεπλένονται εὐκολά. Τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων πού καθημερινὰ σταυρώνουν θὰ «βογγᾷ». Θὰ τοὺς σημαδεύει σὲ ὅλη τους τὴ ζωὴ αὐτοὺς «καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν». Θὰ τοὺς κάνει νὰ ξεχωρίζουν σὸ κοπάδι. Θὰ εἶναι οἱ δακτυλοδειχτούμενοι καὶ ὅς μὴν τὸ ἐλέπουν. Ἄς γνωρίζουν πῶς ἐκεῖ σὸ πραιτώριο δὲν εἶχαμε τὸ νύψιμο τῶν χειρῶν τοῦ πιλᾶτου μόνο. Ἐκεῖ εἶχαμε τὴ σύγκρουση. Τὴν κονταρομάχια δύο κόσμων. Ἀπ' τὴν μιά τὸν κόσμον τοῦ Πιλᾶτου. Τὸν κόσμον τὸ δικό τους. Τὸν φτιασιδωμένο. Τὸν κόσμον τῶν συμβαδισμῶν τοῦ «βελήματος» τῆς ὕλης. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τὸ δύσκολο κόσμον τοῦ πνεύματος. Τὸν κόσμον τῆς Ἀγάπης στὸν πλησίον.

Τὸ ποῖος βγήκε νικητὴς ὅς εὐαρεστηθοῦν οἱ πιλᾶτοι τῆς ἐποχῆς μας καὶ ὅς ρίξουν μιά ματιά σὸ Εὐαγγέλιο, τοῦτες τὶς Ἀγίες μέρες. Ἐκεῖ θὰ διδασκοῦν πῶς μετὰ ἀπὸ κάθε Σταύρωση ἐρχεται σύντομα ἡ Ἀνάσταση.

Ὀδοιπορικὸ

ΜΙΑ ΝΕΑΝΙΚΗ ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

«Νὰ σᾶς πῶ πῶς ἀκριβῶς ἔχουν τὰ πράγματα;», ἐπεμβαίνει ὁ Κώστας, «ὁ φίλος μου ἀπὸ δῶ ἔχει Γερμανὸν πατέρα καὶ Ἰταλίδαν μητέρα». «Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶμα!», λέει ὁ ἄπιστος Θωμᾶς. Ὁ ἀγωγιάτης δίνει ἐντολὴ νὰ φιλοξενηθοῦν οἱ ἐπισκέπτες καὶ φεύγει μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἔχει δουλειά. Οἱ ὑπόλοιποι κάνουν στὰ σβέλλα συμβόλαιο, δπου συζητοῦν γιὰ τὰ ἀξιοθέατα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἐπισκεφτοῦν οἱ δύο φίλοι μας. Συνάμα μπαίνει καὶ τὸ ζήτημα ὅτι χρειάζεται ἄνθρωπος πού νὰ μιλάει Γερμανικά. Θυμήθηκαν κάποιοι καὶ ἔστειλαν νὰ τὸν φωνάξουν. Τὸ Γιώργο ἀρξισαν νὰ τὸν ζώνουν τὰ μαῦρα φιδία! «Τὶ Γερμανικά νὰ ξέρει αὐτός;», ἀναρωτιέται μὲ ἀγωνία, «κι ἂν ξέρει περισσότερα ἀπὸ μὲνα;» Προσπαθεῖ νὰ δει πού βρίσκεται ὁ Κώστας. Κάποια στιγμή συναντῶνται τὰ δλέμματά τους. Ὁμως εἶναι δύσκολο νὰ ἐπικοινωνήσουν! Τὰ γεγονότα τοὺς πῆραν φαλαγγί καὶ δὲν μποροῦν πιά νὰ κάμουν τίποτε.

Ὡσπου νὰ ἔρθει ὁ «διερμηνέας», ἡ κουστωδιὰ ἀποφασίζει νὰ προχωρήσει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ, δπου θὰ εἶχαν νὰ δοῦν ἀρκετὰ πράγματα οἱ ἔτουριστες. Καθὼς προχωροῦν, φτάνει ὁ «διερμηνέας» λαχανιασμένος καὶ καμωμένος, πού τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ δεῖξει τὴ γλωσσολογία του. Ὁ Γιώργος, μόλις ἀντάλλαξε τὶς πρῶτες κουβέντες μαζί του, ἡσύχασε, γιὰ τὴ διαπίστωση ὅτι ὁ «διερμηνέας» εἶχε πολὺ περιορισμένες γνώσεις τῆς Γερμανικῆς. «Πάει κι αὐτό!», λέει μέσα του, «γλυτώσαμε ἀπ' αὐτόν!» Ὁμως δὲν ἦταν νὰ χαρεῖ γιὰ πολὺ, γιὰτὶ πιὸ πέρα τὸν περιμένει κανονικὰ ἀγωνία: στὴν ἐσπέραν τοῦ Σταθμοῦ τῆς Χωροφυλακῆς στεκόταν ὁ ὑπενωμοστάρχης Γρετσίστας πού ἦταν συμμαθητῆς του σὸ Γυμνάσιο Ἀγνάντων. «Τώρα, τί κάνουμε;» σκέφτεται, «καὶ ἂν μὲ ἀναγνωρίσει αὐτός;» Ἡ ἀγωνία του εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀποδοθεῖ μὲ λόγια! Ἀντιδρώντας αὐτόματα χαμηλώνει τὸ τρίτοκί του πρὸς τὴ μεριά τοῦ Σταθμοῦ, ἔτσι πού νὰ μὴ φαίνεται τὸ πρόσωπό του. Προχωρεῖ κοιτάζοντας κατευθείαν μπροστὰ, λὲς καὶ ἔχει παρωπιδες, ἀπαντώντας συνάμα σὸ «διερμηνέα» πού θέλει νὰ μάθει πῶς λέγονται στὰ Γερμανικά τὰ διάφορα ἀντικείμενα. Παίρνει κουράγιο, κάνοντας τὴ σκέψη πῶς εἶναι πιθανὸ νὰ μὴν τὸν γνωρίσει ὁ σταθμάρχης: «Θὰ μὲ βοηθήσουν τὰ γυαλιά καὶ τὸ τρίτοκί», λέει μέσα του, «πρέπει νὰ φαίνομαι διαφορετικὸς! πού νὰ μὲ θυμηθεῖ ὁ Γρετσίστας! Πράγματι, ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸ χερί Του καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ: ἄφησαν πίσω τους τὸ Σταθμὸ, χωρὶς νὰ συμβεῖ τίποτε τὸ δυσάρεστο. Ἐνὰ βάρος ἐφυγε ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Γιώργου! Πόσο νὰ κράτησε τάχα αὐτὴ ἡ ἀγωνία; Σίγουρα οὕτως ἓνα λεπτό. Κι ὅμως τοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε διαρκέσει ἓναν αἰῶνα!

Ὅλοι μαζί φτάνουν στὴν Ἐκκλησίαν. Εἰδοποιημένος ὁ ππάς τοὺς περιμένει στὴν πόρτα. Καλωσορίζει τοὺς δύο φίλους μας καὶ τοὺς οδηγεῖ μέσα. Ἀπευθύνεται στὸν Κώστα καὶ στοὺς ἄλλους λέγοντας: «Οἱ Γερμανοὶ εἶναι καθολικοὶ ἢ διαμαρτυρόμενοι καὶ δὲν εἶναι ὀρθόδοξοι πού εἰμαστε ἐμεῖς. Ὁμως εἶναι πιὸ εὐσεβεῖς ἀπὸ μᾶς! Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θέλησε νὰ ἐρμηνεύσει τὴν εὐλάβειαν πού εἰδεῖ ὁ Γιώργος περνώντας τὸ κατώφλι τῆς Ἐκκλησίας. Ὁαν βρέθηκαν μέσα στὴν Ἐκκλησίαν, οἱ δύο φίλοι μας ἡρέμισαν κάπως καὶ μπόρεσαν ἔτσι νὰ θαυμάσουν τὴ σπάνια φυλογλυπτικὴ τοῦ ἔμβωκα, τοῦ δεσποτικοῦ καὶ τοῦ πέμπλου. Πραγματικὰ μνημεῖα τέχνης! Ὁ

συνέχεια στὴ 2η σελίδα

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Τὸ Δ.Σ. τῆς ἀδελφότητος ἀπεφάσισε ὁμόφωνα τὴν διοργάνωση μονοήμερης ἐκδρομῆς στὰ Μετέωρα, τὴν 26-6-83, ἡμέρα Κυριακὴ.

Σὲ νεώτερη ἀνακοίνωση θὰ γνωστοποιηθῇ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς.

Τὸ Δ.Σ.

ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΔΡΑΣ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΚΤΙΣΤΑΔΩΝ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Έκ του πρακτικού της υπ' αριθ. 8) 1983 συνεδριάσεως του Κοινοτικού Συμβουλίου Κτιστάδων.
ΘΕΜΑ: Τροποποίηση του προϋπολογισμού της Κοινότητας έτους 1983 έγγραφη πιστώσεως δραχ. (150.000) χιλ. οικονομική ενίσχυση.
Αριθμ. Αποφ. 13) 1983

Σήμερα στις 12 Μαΐου του έτους 1983 ημέρα Πέμπτη και ώρα 18η μμ. συνεδρίασε στο Κοινοτικό Κατάστημα Κτιστάδων το Κοινοτικό Συμβούλιο ύστερα από πρόσκληση του Προέδρου στις 6-5-1983 που δόθηκε στον καθένα σύμβουλο σύμφωνα με το άρθρο 83 του Δ.Κ.Κ. για να συζητήσει και αποφασίσει στα κατωτέρω θέματα και αφού διαπιστώθηκε ότι υπάρχει έπαρτία δεδομένου ότι: επί συνόλου 7 μελών εuréθησαν παρόντες 7 Ήτοι:

Παρόντες

1) Γεώργιος Θεοχάρης	2) Γεώργιος Μήτσος
3) Γεώργιος Βήχας	4) Άγγελος Βήχας
5) Ιωάννης Μπιτσαδάς	6) Δημήτριος Τόλης
7) Κων/νος Βήχας	

Ο Πρόεδρος κήρυξε την έναρξη της συνεδριάσεως της 12ης Μαΐου 1983 και εισήγαγε ως 1ο θέμα της ημερησίας διατάξεως εξέδωσε ότι:

Σχετικά με την υπ' αριθμ. 14711) 4 Άπριλίου 1983 απόφαση του κ. Υπουργού Εσωτερικών χορηγήθηκε στην Κοινότητά μας έκτακτη οικονομική ενίσχυση δραχ. (150.000) χιλιάδων εν τέκων καταθέσεων χρηματικών υπολοίπων Δήμων και Κοινοτήτων διά την κάλυψη επιτακτικών αναγκών της Κοινότητας, προτείνων την τροποποίηση του προϋπολογισμού της Κοινότητας και έγγραφη της ανωτέρω πιστώσεως στο σκέλος των εσόδων ως και στο σκέλος των εξόδων α) (110.000) χιλ. διά την εκτέλεση του έργου: Ήλεκτροφωτισμός της Κοινοτικής πλατείας 6) (40.000) χιλ. για ενίσχυση του Κ.Α. 11, 1 για πληρωμή των εξόδων παραστάσεως του Προέδρου, και ενάλεσε το συμβούλιο να αποφασίσει για το ανωτέρω θέμα.

Τό συμβούλιο ύστερα από διαλογική συζήτηση και αφού έλαβε υπόψη του την εισήγηση του Προέδρου και την ανάγκη εκτελέσεως του έργου «Ήλεκτροφωτισμός Κοινοτικής πλατείας,

Αποφασίζει

- 1) Τροποποιεί τον προϋπολογισμό της Κοινότητας έτους 1983 ως κάτωθι:
- 2) Έγγράφει εις Κ.Α. 1) 13) 131.9 σελ. 5 του σκέλους των εσόδων δραχ. (150.000) χιλ. έκτακτη οικονομική ενίσχυση.
- 3) Μεταφέρει το ανωτέρω χρηματικό ποσό μέσω του αποθεματικού Κ.Α. 511,1 α) έγγράφει εις Γ.Α. 40) 151,9α του σκέλους των εξόδων δραχ. (110.000) χιλ. για την εκτέλεση του έργου «Ήλεκτροφωτισμός Κοινοτικής πλατείας» 6) έγγράφει εις Κ.Α. 011,1 του σκέλους των εξόδων δραχ. (40.000) προς ενίσχυσή του για την πληρωμή των εξόδων παραστάσεως του Προέδρου της Κοινότητας.
- 4) Τροποποιεί το Τεχνικό πρόγραμμα εκτελεστέων έργων της Κοινότητας έτους 1983 και εντάσσει εις αυτό και την εκτέλεση του ανωτέρω έργου.
- 5) Ψηφίζει εις βάρος του Κ.Α. 40) 151,9α του σκέλους των εξόδων δραχ. (110.000) για την ανωτέρω αίτεια (Ήλεκτροφωτισμός Κοινοτικής πλατείας).

Η ανωτέρω απόφαση πήρε αριθμό 13) 1983

Επειδή δεν υπάρχει άλλο θέμα για συζήτηση ο Πρόεδρος λύνει τη συνεδρίαση αφού συντάχθηκε το πρακτικό υπογράφεται από τα μέλη του συμβουλίου.

ΤΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Γράμμα πού λάβαμε

Σας παρακαλώ, θα ήθελα να με διαγράψετε από την «έκτακτη» κομματικοποιημένη εφημερίδα σας, γιατί γράφτηκε ο' αυτή με την εντύπωση να μαθαίνω τα νέα και τα παλιά του χωριού μας και όχι να πληροφορηθώ για τα γεγονότα του Κιλελέρ, της Ουγκάντα κ.α.

Λιδόγκα Άνθούλα

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Εξετάζοντας τις καταστάσεις των συνδρομητών της εφημερίδας, Κυρία Άνθούλα δεν σας ερήκαμε πουνά γραμμένη. Από πού λοιπόν ζητάτε να σας διαγράψουμε; Όσο για το κείμενο πού νομίζετε ότι ήταν πολιτικό, μπορούσατε και μπορείτε να το κριτικάρετε γράφοντάς μας.

Τό Δ.Σ.

ΜΙΑ ΝΕΑΝΙΚΗ ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ

συνέχεια από την 1η σελίδα

παπός τους δείχνει στη συνέχεια και το χρυσοποικιλτο ευαγγέλιο πού είναι κειμήλιο για τους Καλαρρυτίτες. «Σωζονται», επισημαίνει ο παπός, «δύο τέτοια ευαγγέλια πού τά έφτιαξε ο Ξακουστός Καλαρρυτιώτης χρυσοχός Άθανάσιος Τσιμούρης: τό ένα είναι αυτό έδώ και τό άλλο βρίσκεται στο μητροπολιτικό ναό των Γιαννίνων». Οι «τουρίστες» τό παίρνουν στά χέρια τους και τό περιργάζονται με ευλάβεια και θαυμασμό: πρόκειται για έξοχο έργο τέχνης! ο παπός δηλώνει με έμφαση ότι και οι Γερμανοί ξέρουν να διαβάσουν τό Ευαγγέλιο στα Έλληνικά, μόνο πού προφέρουν τά γράμματα κάπως διαφορετικά από μας. Με νοήματα δίνει στο Γιώργο να κατλάει ότι θα ήθελε να ακούσει πώς διαβάζουν οι Ξένοι τά Έλληνικά. Πράγματι ο Γιώργος ανοίγει και διαβάζει με τή γνωστή έρασμιακή προφορά. «Όλοι παρακολουθούν με τό στόμα ανοιχτό: Μέ αυτά τελείωσε ή ξενάγηση στην Έκκλησία.

Βγαίνουν έξω στο προαύλιο. Έχει μεσημεριάσει κιόλας. Κάποιοι από την παρέα ανακοινώνει ότι στή συνέχεια θα γίνει επίσκεψη στα έρειπια της αρχαίας πόλης, πού λεγόταν Άβατον, και στο παλιό νομισματοκοπείο του χωριού, πού άξίζει να τό δει κανείς. Τόν καιρό της Τουρκοκρατίας, λέει, οι Καλαρρυτίτες είχαν γνωρίσει μεγάλη οικονομική άκμή: οι Καλαρρυτιώτες μετέφεραν και πουλούσαν στα μεγάλα έμπορικά κέντρα της Ευρώπης άκατέργαστα δέρματα και άγόραζαν μεταξωτά υήματα και χρυσά κορδονάκια, τά γνωστά τσιτρίρια, πού τους χρσίμευαν για να στολίζουν τις περιφημες χρυσοποικίλτες φορεσιές της Ήπειρου. Έτσι αναπτύχθηκε στους Καλαρρυτίτες ή χρυσοποικιλτική και έγιναν ξακουστοί οι Καλαρρυτιώτες τεργήδες. Σε συνεργασία και ανταγωνισμό με τους Συρακιώτες, έφκιαναν και τις εξίσου περιφημες ναυτικές κάπες πού τις πουλούσαν σε όλες τις παραλιακές πόλεις της Ευρώπης. Η τέχνη όμως, πού ανέδειξε τους Καλαρρυτιώτες και πού έφτασε στόν πιο ύψηλό βαθμό τελειότητας και δεξιοτεχνίας, ήταν ή χρυσοχοία. Όπως και σήμερα, έτσι και στα παλιά τά χρόνια οι χρυσοχόοι ήταν Καλαρρυτιώτες ή κατάγονταν από τους Καλαρρυτίτες. Αυτές οι τέχνες μαζί με την κτηνοτροφία έδωσαν τή δυνατότητα στους Καλαρρυτιώτες, πού κάποτε έφταναν τις πέντε χιλιάδες ψυχές, να κόβουν ακόμα και δικό τους νόμισμα. Τελειώνοντας την αφήγηση του ο «ξενάγός», άπευθύνεται στους φίλους μας και τους ρωτάει αν θα ήθελαν να έπισκεφτούν αυτές τις δύο τοποθεσίες και ύστερα να πάνε δλοι μαζί για φαγητό. Έκείνοι, καταφέροντας επιτέλους να συνεννοη

Πάσχα στο χωριό

συνέχεια από την 1η σελίδα

μπρότητα γι' αυτό και ο λαός την όνόμασε «Λαμπρή» και έχει διατηρήσει άλλωστε κι ως σήμερα όλα τά παραχλινά έθιμα.

Αναμφισβήτητα τό χωριό μας θεωρείται και παραδέχονται όλα τα περίχωρ πώς είναι τό πιο νεόχτιστο, τό πιο ήσυχο, τό πιο καθαρό, τό πιο νυκοκοιρεμένο και τό περισσότερο δενδροφυτευμένο με κλιματιστικά δένδρα.

Γιά σας πού δεν μπορούσατε να βρεθείτε τό Πάσχα αυτό για όποιονδήποτε λόγο σας δίνω την παρακάτω είκόνα πού παρουσιάζει τό χωριό μας την ημέρα αυτή και σας διαβεβαιώ ότι πρέπει δλοι μας να είμαστε περήφανοι πού καυχόμαστε απ' τις «Κτιστάδες» Τζουμέρκων.

Λόγω του ψίμμου Πάσχα δλάνθιστο τά διάφορα είναι ακά φυτά καθώς επίσης και τά περισσότερα κλωπιστικά δένδρα ένώνουν τις ευδιαστικές μυρωδιές με τις μυρωδιές των σφαχτών πού ψύνονται κάτω απ' τά ίσκια των δένδρων. Τό μουρμουρητό πού ακούγεται από μερικές παρέες, τό τραγούδι από κάτι άλλες και τό μουρμούρισμα από τις μέλισσες πού πηγαίνονται ρουφώντας την γύρη απ' τά λουλούδια δημιουργούν μία πραγματική πανδυσία.

Άγαπητοί μου χωριανοί, άς θάλουμε δλοι μαζί σάν στόχο όποιονδήποτε κι αν θρικόμαστε, παρακάμπτοντας τις όποιονδήποτε αντίξοότητες την μεγάλη αυτή ημέρα του Πάσχα να την γιορτάσουμε δλοι μαζί στο χωριό μας, ξεχνώντας τις όποιονδήποτε διαφορές μας, σάν πραγματικά άδελφια.

ΝΙΚΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

θού με τά μάτια, συμφωνούν να μη δεχτούν καμία από τις προτάσεις. Κι έτσι ο Κώστας, παίρνοντας τό λόγο, ευχαριστεί την παρέα και την πληροφορεί ότι ο Γερμανός» διάζεται να πάει και στο Συράκο. Όσο για φαγητό, τους λέει, έχει γίνει προμήθεια. Οι Καλαρρυτιώτες συνοδεύουν τους φίλους μας ως έξω από τό χωριό και τους υπόσχονται να τηλεφωνήσουν στο Συράκο: «Μήν άνησυχείτε!», τους λένε, «θα ειδοποιήσουμε έμεις και θα σας περιμένουν κι εκεί άνθρωποι πού θα σας ξεναγήσουν πρόθυμα. Έχετε κι εκεί να δείτε πολλά πράγματα!»

Μπορείτε να φανταστείτε πόσο έλεύθεροι ένιωσαν οι δυο φίλοι μας, μόλις έμειναν μόνοι τους; μπορείτε να καταλάβετε πόσο βάρος έφυγε από πάνω τους; Έξω από τους Καλαρρυτίτες, στο δρόμο προς τό Συράκο, χάσκει μία χαράδρα, ή Σκλά, πού σε πιάνει ίλιγγος, άν κοιτάξεις προς τά κάτω. Βλέπεις να κυλάει στόν πάτω τά νερά του ο Καλαρρυτιώτης, πού στα δλλάχικα λέγεται: Ντουδιάκα, και έχεις την έντύπωση ότι κοιτάξεις από άεροπλάνο. Τούτες είναι πράγματα άγριες όμορφιές! Τώρα μπορούν οι φίλοι μας να χαρούν τή φύση. Κοιτάζουν τό Συράκο και δεν χορταίνουν να τό βλέπουν: είναι σά να αντικρύξεις ένα τσαμπί σταφύλι! Τά σπιτία, καθώς είναι χτισμένα στήν πλαγιά του λόφου, σο δίνουν την έντύπωση ότι είναι δεμένα τό ένα με τ' άλλο. Τόσο πυκνά είναι χτισμένα! Όλα έχουν τις πόρτες τους προς την Άνατολή. Τι άρχοντόσπιτα! Κάποια στιγμή, οι φίλοι μας σπάζουν τή σιωπή και συζητούν γι' αυτά πού περσαν: ο Γιώργος κατακρίνει τό φίλο του για την άπερισκεψία πού έδειξε. Παραδέχονται και οι δυο τους ότι ήταν επικίνδυνο αυτό τό άστείο και ότι ήταν τυχεροί, πού ως τή στιγμή εκείνη δεν τους βγήκε σε κακό. Όμως τά πράγματα ήταν άόκλη δύσκολα, αφού στο Συράκο θα τους περίμεναν πάλι. Τι τά ήθελαν όλα αυτά; Φοδόντουσαν ότι δεν θα τό γλύτωναν τό ξύλο. Άν ήταν μόνο τό ξύλο, δε θαρύνεσαι! Άν τους περνούσαν για κα τάσκοπους; -Αυτό παραπάει», λέει ο Γιώργος, «γιατί να μας θεωρήσουν κατάρκοπους; τί ήρθαμε να κατασκοπεύσουμε έδώ πάνω; τά γκρέμια και τά βράχια; Τό ξύλο όμως δεν τό γλυτώνουμε!»

Συμφωνούν ότι δεν είναι σωστό να γυρίσουν πίσω και να ξαναπεράσουν μέσα από τους Καλαρρυτίτες. Κι έτσι καταβάνουν με προσοχή στη χαράδρα και φτάνουν στο νερό, όπου έφτασαν για μεσημέρι. Στή συνέχεια πήραν την άνηφόρα και έφτασαν στο Συράκο. Στο έμπα του χωριού τους περίμεναν δυο-τρεις νεαροί. Χωρίς πολλά λόγια, γιατί έδώ δεν υπήρχε γερμανομαθής, ξένα γήθηκα» στο σπίτι του Κρυστάλλη, όπου βλέπει κανείς άρκετά πού θυμίζουν τόν ποιητή. Είδαν επίσης τά χαλάσματα από τό σπίτι του Κωλέτη. Έδώ τελείωσαν στο άψε-σβήσ και χωρίς άγχος.

Φεύγουν από τό Συράκο άπειράχτοι και δεν τό πιστεύουν. Τρέχουν και τά πόδια τους άγγίζουν τους δώμους τους! Φτάνουν, σάν άστραπή, στή ράχη, από όπου φαίνεται ή Πράμαντα, τό Σκλόπο και τό Μιχαλίτσι. Κατεβαίνουν κατευθείαν την πλαγιά, φτάνουν στο Άλποριζι, από όπου ξαναπαίρνουν τό γνωστό τους δρόμο και ξαναγυρίζουν τό βραδάκι στήν Κουσοβίστα.

Επιστρέφοντας, συμφώνησαν να μην πούν σε κανέναν τίποτε. Όμως, όπως φαίνεται, ο Κώστας κάτι έλεπε στο σχωρεμένο τό θέτο του τόν παπα-Κώστα. Τό Φθινόπωρο, ο παπός των Καλαρρυτιών έπισκέφτηκε τόν παπα-Κώστα, γιατί θα πήγαιναν μαζί στήν Άρτα, προκειμένου να πάρουν μέρος στήν ετήσια σύσκεψη των ιερέων της Ιεράς Μητροπόλεως Άρτης. Πάνω στήν κουβέντα, ο παπός των Καλαρρυτιών ανακοινώνει με καμάρι ότι τό καλοκαίρι έπισκέφτηκαν τό χωριό του δυο τουρίστες, από τους όποιους ο ένας ήταν Γερμανός. «Χαρά στους τουρίστες» τόν πείραξε ο παπα-Κώστας, «τά παιδιά ήταν από τό χωριό μας!» Τού άναφερε μάστιχα και τά όνόματά τους κι έτσι μεθύστηκε ή περιπέτειά τους στα γύρω χωριά και είχε να μαλογάει τό κοσμάκη. «Αμα βγει ο λόγος από τά χείλη, τόν μαθαίνουν χίλιοι, πού λέει και ή παροιμία. Κι ο θυμός σου του χωριού μας έλπε τότε: «Πάλι καλά, πού πήγαν για μαλλί και δεν βγήκαν κουρεμένοι!»

Κλείνοντας, άς έρθουμε στήν έπικαιρότητα: τις προάλλες, ο γιαννιώτικος τύπος έγραψε ότι έγκρίθηκε κοινούλι, για να γίνει ή σήραγγα στήν Κηφίνα, ώστε να φτάσει ο άυτόκινητόδρομος στους Καλαρρυτίτες. Έτσι θα μπορούσαν οικογενειακά οι δυο φίλοι μας να έπισκεφτούν, με τό άτόκητο πιά, και να θυμάσουν τά δλλάχω χωρία, χωρίς άγχος.

Άφηγητής: Γιώργος Νικ. Γιαννάκης